

srečujejo tudi z otroško in mladinsko literaturo v slovenskem jeziku.

- po dosedanjih izkušnjah opažam, da so otroci sprejeli način interpretacije literarnih del in poskušajo razumeti besedilo brez pomoči učiteljev, kar se mi zdi zelo pozitivno in je tudi potrditev, da je moj izbrani pristop (jasno, preprosto in nazorno podajanje pripovedi) ustrezen in učinkovit pri vseh štirih skupinah učencev.

Glede na to, da porabski učitelji žal ne poznajo slovenske literature, namenjene otrokom, niti prevodov tovrstnih literarnih del, tudi sami z zanimanjem prisluhnejo tem uram in posežejo po našem knjižnem izboru pravljic. Zelo pomemben cilj tovrstne knjižnične dejavnosti je tudi ta, da seznanjamo porabske učence in učitelje z otroškimi in mladinskimi literarnimi izdajami in da slišijo pravljice in pripovedi v interpretaciji naravne govorne slovenskega jezika.

Po izkušnjah sodeč, prav tako pa tudi po odzivu porabskih šol na sodelovanje murskosoboške knjižnice s pripravo in izvajanjem pravljčnih in bralnih ur, menim, da je ponujena vsebina odlična, pozitivno sprejeta in si tudi v prihodnje želim tovrstnega sodelovanja.

Julijana Vöröš

Motivika pravljčnega večera za odrasle – PIŠK Murska Sobota

Vodilni motiv letošnjega pravljčnega večera (21. novembra 2019) je bil napuh. Najbrž bolj po naključju, a vendar. Napuh, ki je ena izmed največkrat osmešenih človeških slabosti, še posebej v pravljicah. A kdo je kriv, da se posameznika poloti napuh? Je zmeraj kriv sam, njegova notranja želja, da bi bil nekaj več, da bi bil v ospredju pozornosti, da bi ga vsi občudovali? Ali pa dobi namig za vzvišeno mnenje o sebi najprej od drugih? Tako kot mačkon Robert, ki je svoji lastnici eden in edini, najlepši med lepotci mačkoni. Nenehna hvala ga tako prevzame, da si omisli pustolovščino v živalski vrt. Če je res tako lep, kako zavidljivo bodo nanj gledale šele druge živali. Toda v živalskem vrtu kaj kmalu boleče zgrmi na trdna tla. Kamorkoli gre, vsepovsod je nekomu v napoto, mu jemlje njegov življenjski prostor. Živali, ki »spadajo« v živalski vrt, ga odganjajo kot pritepenca, češ, kdo pa si ti, da se motaš med nami? Ko se nazadnje poln obdrgnin in ugriznin zavleče nazaj k svoji gospodarici, šele dojame, kje mu je mesto in komu v resnici velja za lepotca.

Napuh je vsakršne vrste. Mar ni poln napuha zajec, ki o sebi meni, da mora nenehno hiteti, da mora zmeraj imeti nešteto obveznosti in da za kogarkoli drugega razen samega sebe ni vredno izgubljeni časa? Šele ko ga čisto navadna lovska zanka ujame za tace in mu iz zagate pomaga medved, za katerega se zajec svoj čas sploh ni zmenil, spozna, da si je tu in tam le vredno vzeti čas za druge.

Kakšne vrste napuh je obsedel molja, ki ni videl drugega kot sladkarij? Še govoriti je ob tem pozabil, saj je v sebi nenehno razmišljal o hrani. Ob tem pa se je

nekoč kar zgrozil, ko se je zavedel, da iz sebe ne spravi več besede. Po pomoč se je obrnil na veverico. Ta ga je sprva vzela v šolo in ga učila abecede, ker pa napredka ni bilo, sta z mravljjo skovali zaroto. Spekli sta mu tako veliko torto, da je bila še za molja preveč. Ko od sitosti ni zmožgal več dihati, onidve pa sta mu še in še ponujali, so iz njega končno privrele besede. In je bil hitro, sicer malo kruto, ozdravljen napuha.

Človek, ki je obdeloval zemljo, ta pa mu je vsako leto bogato obrodila, je spet po svoje napihnen. Ne zmore se več zadovoljiti z malim, vsak dan bi rad več in več. Ko se mu izpolni pravljjična želja in se dan s soncem na nebu vred podaljša v neskončnost, sta njegov napuh in oblastnost na vrhuncu. Ne zmeni se za reveže, ki mu obdelujejo zemljo, ne zmeni se za reveža, ki ga prosi vbogajme. Še celo kruto se ponorčuje iz njega. In ko vila od zgoraj vidi, kako je zlorabil njeno dobrosrčnost, ko mu je izpolnila željo, bogatina, ki je bil res ves prepreden z napuhom, kruto, a pravično kaznuje.

Pravljica o revnem ribiču prekmurskega zbiratelja Pal-ka Gala vsebuje motive, ob katerih se poslušalec med drugim spomni svetopisemskih prilik. O polnih mrežah rib, vesoljnem potopu... Pravljica je postavljena v naše okolje, ob reko Muro. Revež svojo številno družino preživlja zgolj z ribarjenjem v reki, kar pa vsak dan ne gre. So tudi dnevi, ko ulova ni in ni. V enem izmed takšnih dni se ribiču iz vode prikaže rečna vila. Skleneta dogovor, po katerem naj bi ribič našel njen izgubljeni prstan, vodna vila pa bi mu omogočila vsakodnevni ulov. A prstan v eni izmed nič kaj vrednih rib najde njegova žena. Ulov bi bil od zdaj naprej čudovit, če se žene ne bi polotil napuh. Možu ne dovoli več, da bi čudežni prstan vrnil njeni lastnici, hoče ga zase. A se tudi njen napuh žalostno konča.

Morda je motiva napuha še najmanj v pravljici o sleparju in roparju. Dva poklica, ki se ju pošteni ljudje na daleč izogibajo. Zato pa svojo vlogo odigrata v pravljici. Slepar in ropar namreč skleneta zavezništvo, ki se po raznih smešnih peripetijah končata v prid sleparja. Vsak slepar je večš ropanja, kakšen ropar pa je lahko kdaj tudi osleparjen. Zabavna pravljica, ki se na svoj način ponorčuje celo iz smrti.

Pravljice so tudi letos pripovedovali knjižničarji iz Maribora, Slovenske Bistrice, Ptuja, Ljubljane in Vesna Radovanovič iz soboške knjižnice. Prijeten večer, vsi pripovedovalci so izbrali primerno dolge pravljice, da jim je bilo mogoče slediti in jih razumeti. Naj bo tako tudi v naprej.